

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucíí Trejbalovou ve věci

žalobce:

XX, narozen XX
bytem XX
zastoupen advokátem Mgr. Lukášem Votrubou
sídlem Moskevská 637/6, Liberec 4

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018, č. j. OD 909/18-3/67.1/18259/Rg

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 2. 10. 2018, č. j. OD 909/18-3/67.1/18259/Rg, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“) ze dne 20. 8. 2018, sp. zn. MUF 1087/2018/OD/Si R-38.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne [XX] v [XX] hod. řídil motorové vozidlo [XX] ulicí [XX] ve [XX], kde se neřídil dopravní značkou B1 (Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech) s dodatkovou tabulkou „Platí od 1.11.-15.3.“. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení vy výši 1 000 Kč.
3. Městskému úřadu shora popsany přestupek oznámila městská policie. K oznámení přestupku ze dne 2. 2. 2018 městská policie připojila oznámení o přestupku sepsané na místě přestupkového jednání dne 26. 1. 2018, dále úřední záznam o přestupku ze dne 26. 1. 2018, v němž bylo podrobně popsáno přestupkové jednání žalobce a průběh silniční kontroly. Dále městská policie předložila fotodokumentaci z místa přestupkového jednání zachycující žalobcovo vozidlo i dopravní značení v místě přestupkového jednání, a to včetně dopravní značky „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Platí pouze od 1.11.-15.3.“, obrazový záznam přestupkového jednání žalobce a situační plánec se zakreslením místa přestupku.
4. Příkazem ze dne 23. 5. 2018 byl žalobce shledán z uvedeného přestupku vinným. V odůvodnění příkazu bylo konstatováno, že žalobce svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil § 4 písm. c) tohoto zákona. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor, proto městský úřad pokračoval v přestupkovém řízení a ve věci nařídil ústní jednání na 20. 8. 2018. Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno právnímu zástupci žalobce do datové schránky dne 19. 6. 2018. Ústní jednání o přestupku se podle protokolu ze dne 20. 8. 2018 konalo v přítomnosti právního zástupce žalobce, žalobce se k ústnímu jednání nedostavil. Při ústním jednání byly jako důkazy provedeny listiny předložené městskou policií, jako další podklad pro rozhodnutí byly označeny úřední záznam městské policie ze dne 26. 1. 2018 o předmětném přestupku a výpis z evidenční karty řidiče. Právní zástupce žalobce byl s podklady rozhodnutí seznámen, k věci se za obviněného vyjádřil.
5. Rozhodnutím městského úřadu ze dne 20. 8. 2018 byl žalobce shledán vinným z nedbalosti přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, byla mu uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Městský úřad v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že na základě provedeného dokazování má za to, že

žalobce naplnil znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když se neřídil dopravní značkou B1 (Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech) s dodatkovou tabulkou „Platí od 1.11.-15.3.“. K obraně žalobce konstatoval, že ani držitel průkazu ZTP nesmí porušovat zákon, když v § 67 odst. 5, 6 a 7 zákona o silničním provozu je uvedeno, v jakých případech nemusí držitel průkazu ZTP dodržovat dopravní značku „Zákaz vjezdu“, přitom dodatková tabulka umístěná k dopravní značce B1 „Platí od 1. 11. - 15. 3.“ není uvedena ve výčtu dopravních značek, kam mohou do zákazu vjíždět i osoby se zdravotním postižením.

6. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 10. 2018 žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že rozhodnutí přezkoumal v celém obsahu, dospěl k závěru, že nejsou důvody pro změnu či zrušení rozhodnutí. K námitkám žalobce uvedl, že mu není kladeno za vinu porušení dopravní značky B1 s dodatkovou tabulkou „Vjezd pouze na povolení školy“, která zakazuje vjezd k uvedené škole, kde byla volební místnost, ale porušení dopravní značky B1 s dodatkovou tabulkou „Platí pouze od 1.11.-15. 3.“, kterou žalobce porušil při odjezdu od budovy školy. Žalovaný trval na tom, že dopravní značka B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ zakazuje vjezd všem druhům vozidel. Žalobce se dovolával okolností, které umožňuje dopravní značka B32 „Jiný zákaz – průjezd zakázán“, o porušení této dopravní značky se však nejednalo.

II. Žaloba

7. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že nebyl osobně předvolán k jednání městského úřadu, čímž mu byla odňata možnost ve věci se vyjádřit. Předvolání k nařízenému ústnímu jednání bylo doručeno pouze jeho právnímu zástupci dne 19. 6. 2018, předvolání k jednání mělo být doručeno také žalobci, aby mu bylo zachováno ústavní právo k věci se vyjádřit. Podle žalobce se jedná o zásadní procesní vadu řízení, pro kterou by mělo být rozhodnutí zrušeno.
8. Žalobce nesouhlasil s tím, že napadeným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí, když uvedl „...řídil motorové vozidlo a v rozporu s § písm. c) zákona o silničním provozu“. Skutečnost, že měl řídit motorové vozidlo v rozporu s § písm. c) zákona o silničním provozu nebyla žalobci sdělena v rámci obvinění z přestupku, nemohl se k tomu vyjádřit. Nebylo uvedeno, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu měl žalobce porušit, v prvostupňovém rozhodnutí se ve výroku takové ustanovení neobjevuje.
9. Žalovanému žalobce dále vytýkal, že svým rozhodnutím potvrdil rozhodnutí, které označil č. j. MUF 1175/2017/OD/Li/P94-11. Žádné takové rozhodnutí však nebylo právnímu zástupci žalobce doručeno, žalovaný tak potvrzoval jiné rozhodnutí.
10. Nad rámec žalobce uvedl, že jeho osobní výslech byl pro věc zcela zásadní, neboť pouze on může hovořit o majetkových poměrech a svém zdravotním stavu a podobně.

11. Žalobce rovněž namítal, že dodatková tabulka s nápisem „Platí pouze od 1.1.-15.3.“ je nesrozumitelná, pokud by se jednalo o data, měl být uveden i rok, jinak není patrné, zda doba, na kterou omezení platilo, proběhla, či nikoliv. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že dopravní značení by mělo být srozumitelné. Za takové nepovažuje dopravní značení, které na malém prostoru fakticky umožňuje vjezd invalidovi dopravní značkou „Vjezd pouze na povolení školy“, ale o kousek dál už nikoliv, když dopravní obslužnost žádné takové omezení nevyžadovala. Žalobce si dodatkové tabulky „Platí pouze od 1.11.-15.3.“ nevšiml, domníval se, že se jedná o totožnou dodatkovou tabulku „Vjezd pouze na povolení školy“. Měl za to, že pokud plní voličskou povinnost, jako invalida a držitel průkazu ZTP může ke splnění povinnosti využít svůj dopravní prostředek. Nechtěl zneužívat státní prostředky k tomu, aby volil doma, proto jel volit do volební místnosti, za což byl fakticky pokutován.
12. Zásah městské policie označil žalobce za nepřiměřený, policie se schovávala za rohem a potom žalobce pokutovala za nesmyslný přestupek. Žalobce přitom jel s největší opatrností, pomalu, obezřetně, nikoho neohrožoval ani neomezoval. Měl za to, že cestou mohl projíždět jako invalida bez omezení. Výše pokuty je zcela nepřiměřená žalobcovým majetkovým poměrům a zdravotnímu stavu. V tomto směru se žalobce odvolával na lékařskou zprávu, kterou soudu předložil a podle které má být bez fyzické námahy a chůze má činit pouze s doprovodem.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na své rozhodnutí. Podle žalovaného postupoval správní orgán I. stupně v souladu s § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, když předvolání doručil pouze zástupci. Žalovaný připustil, že ve výroku jeho rozhodnutí chybí za označením paragrafu číslice 4, ale žalobce ze sdělení obvinění i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí věděl, že je mu kladeno za vinu porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl správně spisovou značku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ovšem chybné číslo jednací. Jakým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, je však zřejmé jak z prvostupňového rozhodnutí, tak rozhodnutí žalovaného. K údajné nesrozumitelnosti dodatkové tabulky žalovaný konstatoval, že se mu jeví jako srozumitelná a nelze přijmout argumentaci, že by v době voleb dopravní značky měly změněnou platnost a nemusely se respektovat, případně že by si jich nemusel žalobce všimnout. Podle spisového materiálu nebyl zákrok strážníků nepřiměřený, v rámci výkonu své činnosti zjistili přestupek žalobce. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu na spodní hranici rozmezí stanoveného zákonem o silničním provozu. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítnul v celém rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom soud vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.
16. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při němž žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Právní zástupce žalobce zejména zdůraznil, že byla porušena žalobcova procesní práva tím, že žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání a nemohl se k věci vyjádřit.
Proto správní orgán nemohl dostatečně zjistit osobnostní poměry žalobce a okolnosti přestupkového jednání. Žalobce přitom jel realizovat svoje volební právo, kvůli svému zdravotnímu stavu nemohl jít pěšky. Zopakoval, že si dodatkové tabulky u zákazu vjezdu nevšiml, ostatně zákazů vjezdu tam bylo více, situace byla nepřehledná. Nebyla tak naplněna materiální stránka přestupku, tedy škodlivost jednání. Právní zástupce žalobce navrhol, aby soud provedl dokazování lékařskými zprávami dokládajícími zdravotní stav žalobce. Žalobce trval na tom, aby sám osobně celou věc soudu popsal. Znovu uvedl, že jel volit, do místa by se pěšky nedostal, o zákazu vjezdu věděl, byl tam volit vícekrát. Policii, která ho zastavila až poté, co ze zákazu vjezdu vyjel, za pomoci sirény, vše vysvětloval, včetně toho, že je držitelem průkazu ZTP a že nemusí být připoutaný. Policie mu sdělila, že se dopustil přestupku a požadovala zaplacení pokuty 500 Kč. To žalobce odmítl s tím, že věc nechá projednat ve správním řízení. Na ústní jednání nebyl pozván, právní zástupce mu sdělil, že se má dostavit, pokud bude předvolán, jinak že celou záležitost vyřídí. Žalobce naznačoval, že policisté byli proti němu zaujati, v jiném případě mohl rozumně vysvětlit, že nebyl připoután a dostal jen pokutu 100 Kč. Žalovaný trval na zákonnosti napadených rozhodnutí. Po provedeném přezkumu věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud předně dospěl k závěru, že žalobce nebyl zkrácen na svém procesním právu účastnit se projednání přestupku a k věci se vyjádřit.
18. Podle § 80 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), může správní orgán k projednání přestupku nařídít ústní jednání. Dle odst. 4 platí, že k ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez vážného důvodu.
19. V případě ústního jednání v přestupkovém řízení tedy není nezbytné, aby se ho obviněný z přestupku bezpodmínečně osobně účastnil (srov. § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky). Ústní jednání ve věci obvinění z přestupku není zpravidla případem, kdy má účastník něco osobně vykonat, proto není nutné mu doručovat předvolání k ústnímu jednání, je-li zastoupen a k ústnímu jednání je řádně předvolán jeho zástupce

podle § 34 odst. 2 správního řádu. Pro uplatnění procesních práv (vyjádření se k obvinění trestněprávní povahy, k prováděným důkazům, učinění důkazních a jiných procesních návrhů ve smyslu § 36 správního řádu) totiž není osobní účast obviněného z přestupku nezbytná, povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011-56, ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013-37, či ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21, publ. ve Sb. NSS 3106/2014; rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Pro úplnost soud dodává, že ačkoli se právě označená judikatura vztahovala k osobní účasti obviněného a doručování předvolání k ústnímu jednání konanému podle § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jsou její závěry plně použitelné i ve vztahu k uplatnění procesních práv a doručení předvolání k ústnímu jednání, o jehož konání rozhodl správní orgán ve smyslu § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

20. Žalobce tedy nebyl na svých procesních právech zkrácen, neboť předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu jeho právnímu zástupci dne 19. 6. 2018. Ačkoli žalobce nedal souhlas k tomu, aby se jednalo v jeho nepřítomnosti, mohl správní orgán jednat v jeho nepřítomnosti v souladu s § 80 odst. 4 věta poslední zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobci totiž bylo předvolání k ústnímu jednání řádně doručeno prostřednictvím jeho právního zástupce a žalobce se k ústnímu jednání nedostavil bez náležité omluvy či bez vážného důvodu.
21. Soud uvádí, že v průběhu ústního jednání se právní zástupce jménem žalobce k přestupku vyjádřil, přednesl žalobcem dříve sdělené důvody, pro které s obviněním z výše popsaného přestupku nesouhlasil. Žalobce tak nebyl ani zkrácen na právu vyjádřit se k obvinění, které mu bylo kladeno za vinu. Jak již soud uvedl shora, vyjádření se k obvinění či uplatnění dalších procesních práv nejsou úkony, které by musel vykonat pouze obviněný osobně, takové, k nimž by bylo třeba osobní účasti obviněného na ústním jednání o přestupku. Namítal-li žalobce, že jeho osobní výslech byl pro věc zásadní, lze uvést, že žalobce se mohl v průběhu přestupkového řízení ke svým majetkovým poměrům a zdravotnímu stavu apod. vyjádřit písemně či prostřednictvím svého právního zástupce při ústním jednání. To žalobce ostatně učinil, když se odvolával na to, že je držitelem průkazu ZTP, je mu 77 let a je vážně nemocný a nemohl do volební místnosti dojít pěšky. Nic žalobci nebránilo, aby uvedl i skutečnosti další, pokud měl za to, že k nim má být v přestupkovém řízení přihlédnuto. Pokud až při ústním jednání zaznělo, že absence osobního vyjádření žalobce měla způsobit nedostatečné zjištění skutkových okolností přestupkového jednání, šlo o žalobní námitku opožděnou. V žalobě nebyl žalobní bod ohledně nedostatečného zjištění skutečností zakládajících žalobcovo přestupkové jednání uplatněn.
22. K námitce, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí změnil, když uvedl, že žalobce „... řídil motorové vozidlo v rozporu s § písm. c) zákona o silničním provozu“, konstatuje soud, že z formulace závazného výroku napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný postupoval dle § 90 odst. 5 správního řádu a v souladu s uvedeným ustanovením správního řádu žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Použil-li žalovaný

shora citovaný výraz v záhlaví rozhodnutí, v němž označil přezkoumávané rozhodnutí včetně uvedení toho, v čem přestupkové jednání spočívalo a jak bylo právně posouzeno a jaký správní trest byl za ně žalobci uložen, nelze tento postup žalovaného vnímat jako autoritativní změnu závazné výrokové části prvostupňového rozhodnutí. K absenci konkrétní číslice 4 za uvedením § lze uvést, že se zjevně jedná o chybu v psaní, kdy žalovanému „vypadlo“ číselné označení paragrafu zákona o silničním provozu, když z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočíval v porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy povinnosti každého řídit se při účasti na provozu na pozemních komunikacích mj. dopravními značkami.

23. Dále se soud musel zabývat tím, zda absence uvedení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového rozhodnutí, který žalovaný potvrdil, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pro kterou by musel soud napadené rozhodnutí zrušit.

24. Podle § 93 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede právní kvalifikace skutku, tedy podřazení skutku pod konkrétní skutkovou podstatu.

25. Otázkou, jaká ustanovení právních předpisů je při právní kvalifikaci skutku povinen správní orgán uvést ve výrokové části rozhodnutí, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. ve Sb. NSS 3656/2018. Dospěl k závěru, že: „[s]právní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

Ačkoli se rozšířený senát vyjádřil k náležitostem výrokové části rozhodnutí o správním deliktu, jsou právě citované závěry plně aplikovatelné i na rozhodnutí správního orgánu o přestupku – ostatně usnesením rozšířeného senátu byl řešen rozpor judikatury týkající se přestupků a Nejvyšší správní soud zdůraznil srovnatelnost rozhodnutí o přestupcích a správních deliktech, která posléze doznala potvrzení přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, jež sjednotil procesní i hmotněprávní pravidla pro dosavadní přestupky a správní delikty.

26. Městský úřad pochybil, pokud ve výrokové části rozhodnutí uvedl pouze § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, podle něhož se dopustí fyzická osoba přestupku tím,

že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Jedná se o sběrnou skutkovou podstatu, kdy protiprávní jednání je kvalifikováno ve spojitosti s uvedením, jakou povinnost stanovenou v hlavě II fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích nesplnila či porušila. V souzené věci tedy bylo na místě, aby městský úřad ve výrokové části rovněž uvedl § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Pochybení nenapravil ani žalovaný.

27. Nicméně vzhledem k okolnostem případu má soud za to, že toto pochybení lze odstranit interpretací prvostupňového rozhodnutí. Výroková část rozhodnutí byla podle názoru soudu formulována způsobem, který dovoluje učinit závěr o tom, jakou normu žalobce porušil.

Jeho protiprávní jednání bylo popsáno dostatečně určitě tak, že z výroku vyplývá, že přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočíval v porušení povinnosti řidiče jako účastníka provozu na pozemních komunikacích řídit se dopravní značkou, konkrétně dopravní značkou B 1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ s dodatkovou tabulkou „Platnost od 1.11.-15.3.“. Soud rovněž přihlédl k tomu, že uvedení konkrétního ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, stanovící povinnost, kterou žalobce porušil, bylo uvedeno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. A to včetně plné citace zákonného ustanovení, ze které (ve spojení s popisem přestupkového jednání) plyne jednoznačně, že šlo o porušení povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích řídit se dopravními značkami. Postup, kdy by soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, eventuálně i rozhodnutí městského úřadu jen proto, aby byl do výroku doplněn § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když úplná právní kvalifikace skutku musela být žalobci z rozhodnutí zřejmá, by byl postupem formalistickým. Soud tedy jen apeluje na správní orgány, aby věnovaly výrokové části rozhodnutí včetně právní kvalifikace přestupku zvýšenou pozornost, zvláště tam, kde právní normy tvořící ve svém souhrnu skutkovou podstatu přestupku jsou obsaženy ve více ustanoveních právního předpisu.

28. Jak žalovaný sám ve vyjádření připustil, ve výrokové části napadeného rozhodnutí označil přezkoumávané prvostupňové rozhodnutí nesprávným č. j. MUF 1175/2017/OD/Li/P94-11. Tato zjevná chyba v psaní nepředstavuje takovou vadu rozhodnutí žalovaného, která by jej činila nesrozumitelným či nezákonným. V napadeném rozhodnutí žalovaný přezkoumávané prvostupňové rozhodnutí dostatečně identifikoval označením správního orgánu, který je vydal, datem vydání rozhodnutí, správnou sp. zn. MUF 1087/2018/OD/Si R-38, jakož i samotným popisem přestupku, jehož se prvostupňové rozhodnutí týkalo, a rovněž řádným označením účastníka řízení.

29. Soud dále nemohl přitakat žalobci, že by bylo dopravní značení, jehož porušení mu bylo vytýkáno, nesrozumitelné. Dopravní zákazová značka B 1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“, značící dle Přílohy 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, zákaz vjezdu všem druhům vozidel, ve spojení s dodatkovou tabulkou určující, v jakém časovém období zákaz dle dopravní značky B 1 platí, nedává žádný prostor k pochybám. Neuvedení konkrétního roku na dodatkové tabulce

neznamená nic jiného, než že vymezení doby, po kterou je třeba řídit se zákazovou dopravní značkou, není vztaženo ke konkrétnímu roku, a platí tedy každý rok. Není věcí soudu, aby se v daném řízení zabýval tím, zda bylo dopravní značení v okolí školy potřebné a dopravní značky značící zákazy vjezdu do bezprostředního okolí školy účelné a jak měla být zajištěna dopravní obslužnost v daném místě, případně v čase voleb. Skutečnost, že si žalobce nevšiml dodatkové dopravní značky „Platí pouze od 1.11.-15.3.“, nalezla odraz v tom, že žalobce byl z přestupku shledán vinným v nedbalostní formě zavinění. Soudu pak není zřejmé, jak by žalobci mohlo prospět, že se domníval, že pod dopravní značkou B 1 byla umístěna dodatková tabulka „Vjezd pouze na povolení školy“, pokud současně netvrdil, že takovým povolením disponoval, případně že se jedná o zákonnou výjimku ze zákazu vjezdu všech vozidel. Naopak v průběhu ústního jednání žalobce sám připustil, že si byl zákazu vjezdu vědom, neboť do těchto míst jel v minulosti několikrát.

30. K dalším námitkám žalobce lze uvést, že při odhalení přestupku postupovala městská policie zcela v intencích svých zákonných oprávnění dle § 2 písm. h) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Pokud žalobce poukazoval na to, že jel pomalu a nikoho neohrožoval, pak soud ve stručnosti konstatuje, že ani tyto skutečnosti nelze zohlednit. K naplnění skutkové podstaty daného přestupku došlo již porušením povinnosti respektovat zákaz vjezdu vozidlem, bez ohledu na to, jakým způsobem jízdy žalobce do zákazu vjezdu vjel.
31. Ani námitky týkající se výše pokuty neshledal soud opodstatněnými. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) uvedeného zákona uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty, nepochybně tak ve výši zohledňující majetkové poměry žalobce i jeho zdravotní stav. Žalobce ostatně neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by přiměřenost této minimální pokuty zpochybňovaly. Soud neshledal potřebu skutková zjištění správních orgánů jakkoli doplňovat, proto neprovedl dokazování předkládanou lékařskou zprávou ani kopií průkazu ZTP. Skutečnost, že je žalobce držitelem průkazu ZTP a jeho zdravotní stav není dobrý, správní orgány v přestupkovém řízení nezpochybňovaly. K žalobcově obraně, že se domníval, že jako invalida může komunikaci ke škole projet, soud odkazuje na argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí. V něm městský úřad vysvětlil, že se nejednalo o žádnou ze zákonných výjimek, kdy mohou vozidla označená parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením vjíždět i tam, kde je dopravní značka „Zákaz vjezdu“ omezena v § 67 odst. 6 zákona o silničním provozu vyjmenovanými dodatkovými tabulkami.
32. Pokud žalobce přišel s tvrzením, že na základě jím uváděných okolností nebyla naplněna materiální stránka věci, neboť nešlo o jednání škodlivé, šlo se o žalobní bod, který byl uplatněn po uplynutí lhůty k rozšíření žaloby podle § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. Soud se proto touto opožděnou námitkou nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

33. Ze shora uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. srpen 2019.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně

